

til, og at de opbevares i en Maaned til den 15. i næste Maaned, saa har det været paa Lageret nøjagtig en Maaned, medens der betales for 2 Maaneders Lagring, endda af de dyre Maaneder, og det gaar saa over paa et nyt Lager, hvor Lagerlejen saa begynder at løbe paa samme Maaned igen. Saa bliver det igen 2 Maaneders Leje, og igen af de dyreste første Maaneder. De Tal, der er tagne fra visse Lagre, viser, at denne Antagelse, som man paa Forhaand kunde regne sig til, i alt væsentligt holder Stik. Det er praktisk vanskeligt for ikke at sige umuligt at gennemgaa alle Protokollerne og se, hvor længe hver Tønde Korn har været paa Lager, og hvor længe Lagertiden har været i Forhold til Betalingen, men der er ingen Tvivl om, at der paa dette Punkt vil fremkomme væsentlige Besparselser, hvad ogsaa Lagerejerne er gaaet ind paa. Jeg ønsker her at sige, at Indehaverne af Lagrene efter den Samtale, vi har haft, i Virkeligheden ogsaa her har vist en Forstaaelse, som jeg gerne vil udtale min Anerkendelse af, idet de til Trods for, at Udgifterne er steget meget stærkt, siden den sidste Aftale blev truffet, baade med Hensyn til Arbejdsomkostningerne og Kørselsudgiften og navnlig med Hensyn til Diskontoudgiften, dog er gaaet ind paa samme Betaling og, vel at mærke, beregnet efter den virkelige Opbevaringstid, altsaa efter Dageantallet.

Jeg har navnlig staaet kritisk overfor den Kornlov, vi havde sidste Aar, fordi den hindrede os i at tage Fortjenesten ved Ombytning af Vaarsæd, avlet her i Landet, med Majs indført ude fra, ikke fordi jeg ønskede, at Forbudet mod Udførsel af Vaarkorn skulde hæves, men fordi det var overordentlig uheldigt, at vi hele Vinteren igennem havde det Forhold, at Byg til Eksport kunde betales med en Pris, der gennemsnitlig blev ca. 20 Kr. over Majsprisen, paa et givet Tidspunkt, da den ganske vist ogsaa var særlig højt oppe, endog nogle og tredive Kroner over Majsprisen. Naar Landet havde Adgang til at indføre saa store Mængder Majs som muligt, var her et Forhold, hvor der i høj Grad var Grund til at tage denne Fortjeneste og derved forbedre Valutaen, men jeg tilstaar, at jeg alligevel hele sidste Aar sagde: Der maa ikke gives Dispensation. Naar man har vedtaget en Kornlov som den, vi havde sidste Aar, med dens Bestemmelser, som alle kender, og som er ens for alle, og som man derfor bør rette sig efter fra Begyndelsen af,

saa er det et forkert Princip, at man midt i Høstaaret begynder med at uddele Dispensationer til enkelte, som derigenem, selv om man vil tage en Afgift deraf, vil opnaa en Fordel, som andre ikke har Adgang til. Dette Forhold angaaende Eksporten af Vaarsæd er jo, som det staar her i Forslaget, et Forhold, der allerede har givet Anledning til, at meget delte Anskuelser er kommet til Orde. Det tør vel ventes, at naar Sagen kommer til Drøftelse i Udvalget, vil der ogsaa der være delte Meninger om, hvorvidt en saadan Dispensation bør kunne ydes for Eksport af Vaarsæd. Lad mig her sige, at der efter min Opfattelse, jeg tror ikke, den kan være forkert, kun er tre Maader, der kan bruges. Man kan give fuldstændig fri Udførsel for Vaarsæd, man kan fuldstændig lukke af, og man kan endelig gøre det, som her foreslaas, forbyde Udførsel, men paa Forhaand sige til alle og enhver, baade Landmænd og Eksportører: Hvis der er en saadan Prisspænding mellem Majs og Vaarsæd, at I kan yde en Afgift saa og saa stor til Statskassen, saa værsgod, saa udfør! Der kan jo ogsaa tænkes den fjerde Vej, at man lukker af nu og saa længere hen paa Aaret eller senere giver private Dispensationer. Det var en Vej, der i nogen Udstrækning blev brugt i Krigens første Aar for Byg og Malt. Vi protesterede den Gang derimod fra Landbrugets Side, men det blev ikke taget til Følge, og det var et af de Punkter, der gav Anledning til, at Landbrugsraadet, som de Herrer erindrer, i Krigens første Aar blev ophævet.

Der er altsaa tre Veje at gaa. Lad mig nu, med Hensyn til den første, den, som ærede Medlemmer af det konservative Folkeparti ogsaa var inde paa, nemlig at give fri Udførsel, sige, at jeg ser ikke, at dette Krav hverken kan eller bør imødekommes. Jeg haaber, at den Dag maa komme og snart komme, da det lader sig gennemføre, men hvis vi erkender, at det er nødvendigt at opretholde Udførselsforbud for Brødkorn og at fastsætte en vis Pris, som ikke er Verdensprisen, ser jeg ikke, at det kan være rigtigt at give fri Udførsel for Byg og Havre. Samfundet kan ikke lægge Haand paa Jyllands Rugavl og sige: Den har vi Brug for, og den tager vi til den bestemte Pris, og samtidig sige til Lolland-Falsters Bygdyrker: Du kan godt udføre og tage den Pris for dit Byg, som du vil. Saa vil Havrens Pris komme til at ligge langt over Brødkornets Pris, og saa bliver alligevel Brødkornets